

TÜRKİYE BU HALE Mİ GELMELİYDİ?

Basın açıklaması, 30 Ocak 1970.

Tütün piyasasının açılmasını izleyen günlerde görülen durum daha önceki yıllardan farklı değildir, belki daha kötüdür. Uzun zaman tütün kanununun çıkarılması konusu bir yem borusu gibi tütün ekicilerine işlendi durdu ve büyük umutlar uyandırıldı ekicilerde. Kanun çıktı ve tütün ekicilerinin acıklı durumunda hiçbir şey değişmedi, şikâyetler aynen sürüp gidiyor. Özel sektörü destekleme, özel sektör elinde sermaye birikimi sağlama politikası güden bir iktidardan da zaten başka türlü bir davranış, tütün ekicileri lehine bir politika beklenemezdi ve hiçbir zaman biz beklemedik. Bu konuda Gümrük ve Tekel Bakanı Ahmet İhsan Birincioglu'nun Torbalı ilçesindeki “ölüyoruz” diye feryat eden tütün ekicilerine verdiği cevap dikkate şayandır “Tütün üreticisi zengin olmaz, ama açlıktan da ölmez” diyor Sayın Bakan. Yetiştirilmesi zor ve büyük emek isteyen tütünün çoluğu çocuğu ile sabahın kör karanlığında kal-kıp yetiştirenlerin nasibi ancak “açlıktan ölmemek”, ama bankalardan aldıkları 600 milyonluk kredilerle, yani başkasının parasıyla, tütünün ihracatını yapan tüccarlara zenginlik, hem de büyük zenginlik var. İşte AP iktidarının zihniyeti ve politikası.

Sonra da memlekette huzur istiyoruz diyorlar ve işgaller, boykotlar, grevler, yürüyüş ve mitingler olunca sinirleniyorlar, “kanunlara karşı çıkılıyor” diye bar bar bağırıyorlar. Bir avuç tüccar zenginlik içinde yüzerken üreticilerin açlıktan ölmeye mahkûm edildiği, küçük bir azınlık milyonlarca lirayla oynarken, kol ve kafa emekçisi büyük kitlelerin gittikçe şiddetlenen geçim sıkıntısına düşürüldüğü bir memlekette sosyal patlamalar kaçınılmazdır. Demirel hükümeti meselelere olumlu çözüm şekilleri getirilmedikçe, sadece kanun ve polis gücüyle işlerin yürütüle-meyeceği, açlığa, işsizliğe, geçim sıkıntısına, eğitim, imkânsızlığına terk edilmiş insanların bir noktada “yeter gayri” deyip direneceklerini bir türlü anlamak isteniyor. ODTÜ’ndeki son rektör seçimi de bu ters tutumun son bir örneğidir. Bilirim, Baş-bakan Demirel bunun için de hükümeti ilgilendirmez, mütevellî heyeti öyle seçmiş der, tıpkı Konya ve İstanbul Kanlı Pazar, Kayseri ve benzeri olaylarından sonra bunları adi zabıta vakaları olarak gösterip, “adli makamlar hadiseye el koymuştur, hükümet, başbakan bunlarla meşgul olacak değil ya” dediği gibi. Oysa ODTÜ rektör seçiminde politik etkilerin ağır bastığı besbellidir. Akademik Konseyin, öğretim üyelerinin ve öğrencilerin isteklerine bu kadar ters bir tayin yapılınca elbette olaylar çıkar. Kaldı ki, üniversitelerimize daha demokratik bir yönetim şekli getirecek üniversite reformu kanunu hala hazırlanıp meclislere getirilmemiştir. Hazırlandığı söylenen tasarının ise istek ve ihtiyaçlara cevap vermediği şimdiden basında belirtilmektedir.

Millet Meclisinde ve Senato’da ikili andlaşmalar üzerine açılan uzun gizli görüşmeler de bir oyalama taktiğinden başka bir şey değildir. Sayın Çağlayan’ın

saatlerce konuşup da sadre şifa hiç bir şey söylememek hususundaki maharetini bilirim.

Eminim bu defa da öyle olmuştur. İkili anlaşmalar ve bunların bağımsızlığımızı ciddi şekilde zedeledikleri gerçeği TİP'in ve ilerici yazarların bu konuda yıllardır sürdürdükleri kampanya sonucu halkoyuna mal olmuştur. Hükümet asıl yapması gereken şeyi, yani ikili anlaşmaları Meclisten geçirmeye yanaşmıyor, ama artık eskisi gibi hareket etmeye de imkân yok, kamuoyu bu konuda hassas hale gelmiştir. Bu durumda, kendince ortalama bir yol tutup, Meclis'lere sözde bilgi veriyor. Bunu da gizli oturumlarda yapıyor. Yani, memleketimiz için hayat memat demek olan ve kamuoyunun büyük hassasiyet gösterdiği bir konuyu kapalı kapılar ardında görüş-türüyor. Bu da AP demokrasisinin ne menem bir demokrasi olduğunu gösteren bir başka kanıttır.

İkili anlaşmalar, bir temel anlaşmaya dayanan basit uygulama anlaşmaları olarak telakki edilemez. Her şeyden önce, milli bağımsızlık ve egemenlik haklarınızla ilişkin anlaşmalardır. Bu anlaşmalar bu açıdan kesin, şiddetli tenkitlere uğramıştır ve bu açıdan bir takım "mahzurları" olduğunu Sayın Çağlayangil dahi geçen dönem Meclis konuşmalarında kabul etmek zorunda kalmıştı. Kaldı ki, Anayasanın 65. maddesinin 4. fıkrası hükümleri hiç bir tereddüde mahal vermeyecek surette sarihtir: "Türk kanunlarına değişiklik getiren her türlü" anlaşmaların Meclislerden geçirilmesi zorunluluğu vardır. İkili anlaşmaların ise gümrük, posta, radyo yayınları gibi Türk kanunlarını ilgilendiren, bunlarda değişiklik yapan konuları kapsadığı bilinmektedir. Ayrıca, devlet maliyesi bakımından bir yüklenme getiren anlaşmalar da Meclis'lerden geçirilmek zorundadır; üsler için toprakların Türk devletince bedelsiz, kirasız temin edildiği, gerektiğinde istisnâlara gidildiği biliniyor, bu elbette maliye için bir yüküdür.

Üslerin "ortak savunma" tesisleri olduğu iddiası da bir masaldır. Ortak savunma tesisleri ise üsler, bunların ortak idare edilmesi, ortak işletilmesi gerekir. "Türk hükümetinden izin almadan Amerikalılar şunu şunu yapamayacaklardır" demek bile ortak idare ve işletmenin söz konusu olmadığını gösterir. Esasen Amerika'nın kendisi için mahfuz tuttuğu, yetkileri başkaları ile paylaştığı dünyanın hiç bir yerinde görülmemiştir; şöyle, böyle olsa da, son söz daima kendisininindir. Üslerin "ortak savunma tesisleri" haline gelmesine ve ikili anlaşmaların milli bağımsızlığımız ve egemenlik haklarımız bakımından taşıdıkları -kendi tabirlerince- "mahzurların" giderilmesine imkân yoktur. Bunun için de bütün yabancı üsleri ve tesisleri kaldırmaktan ve tüm ikili anlaşmaları fesih etmekten başka çare yoktur. Türkiye'ye kıyasla küçük ve çok genç bir devlet olan Libya bile yabancı üsleri tasfiye ediyor, ama Libya'dan geri alınan Amerikan uçakları Türkiye'ye, İncirlik üssüne getiriliyor. Yarım yüzyıl önce milli kurtuluş savaşını vermiş Türkiye bu hale mi gelmeliydi? İkili anlaşmalar fesih edilmeli, yirmi yılını tamamlamış bulunan NATO anlaşma-sından çıkma ihbarı verilmelidir.

[Genel Sekreter imzasıyla]

Tarih Vakfı TİP Arşivi